

Sygn. akt I C 404/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : Dorota Novottny

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa R. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie z tytułu uszkodzenia ciała

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki R. G.:

a. kwotę 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami o dnia 9 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek zdarzenia z dnia 6 sierpnia 2014 roku;

b. kwotę 7.262,82 (siedem tysięcy dwieście sześćdziesiąt dwa złote i osiemdziesiąt dwa grosze) złote z tytułu kosztów opieki osób trzecich wraz z ustawowymi odsetkami od następujących kwot i dat:

- od kwoty 2.315,68 (dwa tysiące trzysta piętnaście złotych i sześćdziesiąt osiem groszy) od dnia 9 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 4.947,14 zł od dnia 10 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty przy czym odsetki winny być w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie,

c. kwotę 703,23 (siedemset trzy złote i dwadzieścia trzy grosze) złotych miesięcznie płatne od dnia 1 lutego 2016 roku do końca każdego miesiąca płatne wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat tytułem renty,

2. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki R. G. kwotę 3.967 złotych (trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w całości,

3. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 819,93 zł (osiemset dziewięćnaście złotych i dziewięćdziesiąt trzy grosze) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 404/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 maja 2015 roku R. G. reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 15000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że powódka doznała licznych obrażeń ciała w wyniku wypadku z dnia 6 sierpnia 2014 roku a skutki wypadku odczuwa do chwili obecnej. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił powódce kwotę 10000 złotych tytułem zadośćuczynienia, kwotę 523,80 złote tytułem kosztów leczenia oraz kwotę 3584 złote tytułem kosztów opieki. W ocenie powódki kwota zadośćuczynienia jest rażąco zaniżona i nie adekwatna do doznanej przez nią krzywdy i uszczerbku na zdrowiu.

/pozew k. 2-8/

W odpowiedzi na pozew z dnia 11 czerwca 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwany nie kwestionował zasady swoje odpowiedzialności. Zakwestionował natomiast roszczenia powódki zgłoszone w pozwie co do wysokości podnosząc, iż są bezpodstawne i nieudowodnione oraz datę początkową biegu terminu odsetek ustawowych.

/odpowiedź na pozew k. 44-45v/

W piśmie procesowym z dnia 25 listopada 2015 roku pełnomocnik powódki podtrzymał żądanie pozwu oraz wszelkie zgłoszone twierdzenia. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego przedstawił wywody przemawiające za zasadnością zgłoszonego żądania w zakresie zadośćuczynienia i daty początkowej biegu terminu odsetek ustawowych.

/pismo procesowe z dnia 25 listopada 2015 roku k. 74-77/

W piśmie procesowym z dnia 27 lutego 2016 roku (26 lutego 2016 roku – data pisma) pełnomocnik powódki rozszerzył żądanie pozwu w zakresie zadośćuczynienia o kwotę 5000 złotych i wniósł o zasądzenie z tego tytułu na rzecz powódki kwoty 20000 zł wraz z odsetkami od dnia 9 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Nadto wniósł o zasądzenie na rzecz powódki R. G. od pozwanego:

a) kwoty 7262,82 złotych z tytułu zwrotu kosztów opieki osób trzecich za okres od dnia wypadku do dnia 31 grudnia 2015 roku z odsetkami:

- od kwoty 2315,68 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 9 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

- od kwoty 4947,14 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następującego po dniu doręczenia niniejszego pisma stronie pozwanej do dnia zapłaty.

b) kwoty 703,23 złote miesięcznie tytułem renty w związku ze zwiększonymi potrzebami począwszy od lutego 2016 roku i na przyszłość płatnej w terminie do końca każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat renty.

W uzasadnieniu pisma wskazano, że modyfikacja żądania pozwu podyktowana jest treścią opinii biegłego ortopedy J. F..

Pismo powyższe zostało doręczone pozwanemu w dniu 20 kwietnia 2016 roku.

/pismo procesowe z dnia 27 lutego 2016 roku k. 101-107, potwierdzenie odbioru k. 133/

W piśmie procesowym z dnia 4 maja 2016 roku pełnomocnik powódki poparł powództwo również w zakresie o który nastąpiło jego rozszerzenie oraz wszystkie dotychczasowe twierdzenia i wnioski.

/pismo procesowe z dnia 4 maja 2016 roku k. 123-124/

W piśmie procesowym z dnia 13 maja 2016 roku pełnomocnik pozwanego ustosunkowując się do pisma pełnomocnika powódki z dnia 27 lutego 2016 roku zakwestionował zasadność roszczeń w nim zgłoszonych w całości co do zasady i wysokości, wskazując, iż rozszerzenie powództwa przed wydaniem przez biegłych opinii uzupełniających jest przedwczesne i nieuzasadnione i powinno zostać oddalone.

/pismo procesowe z dnia 13 maja 2016 roku k. 138-139/

W piśmie procesowym z dnia 2 czerwca 2016 roku pełnomocnik powódki poparł powództwo również w zakresie o który nastąpiło jego rozszerzenie oraz wszystkie dotychczasowe twierdzenia i wnioski.

/pismo procesowe z dnia 4 maja 2016 roku k. 143-146/

Na rozprawie w dniu 22 czerwca 2016 roku pełnomocnik powódki popierał powództwo. Oświadczył, iż w piśmie procesowym z dnia 26 lutego 2016 roku wkradła się omyłka odnośnie kosztów opieki gdyż wskazana kwota dotyczy okresu do dnia 31 stycznia 2016 roku.

Pełnomocnik pozwanego zajął stanowisko jak dotychczas.

/protokół rozprawy z dnia 22 czerwca 2016 roku k. 153,153v/

W piśmie procesowym z dnia 21 września 2016 roku pełnomocnik powódki poparł powództwo również w zakresie, o który nastąpiło jego rozszerzenie oraz wszystkie dotychczasowe twierdzenia i wnioski.

/pismo procesowe z dnia 21 września 2016 roku k. 171-173/

Na rozprawie w dniu 12 października 2016 roku pełnomocnik powódki popierał powództwo. W imieniu pozwanego nikt się nie stawił, pełnomocnik pozwanego zawiadomiony o terminie na poprzedniej rozprawie.

/protokół rozprawy z dnia 12 października 2016 roku – zapis na płycie CD k. 185, protokół rozprawy z dnia 22 czerwca 2016 roku k. 153,153v/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 sierpnia 2014 roku przy ul. (...) na wysokości posesji nr (...) ulicy (...) w Ł. kierujący samochodem marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...) Z. G. potrącił na wyznaczonym przejściu dla pieszych R. G..

/okoliczność bezsporna/

Z miejsca wypadku powódka została przewieziona wezwaną karetką pogotowia do III Szpitala Miejskiego im. (...) w Ł.. Po wstępnej diagnostyce przewieziono powódkę do Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ł., gdzie była hospitalizowana na Oddziale O. – Urazowym w okresie od dnia 6 sierpnia do dnia 11 sierpnia 2014 roku. Wykonano zdjęcie rtg. obojczyka i miednicy. Rozpoznano złamanie szyjki lewej łopatki, złamanie lewego obojczyka, złamanie, kości łonowej i kulszowej lewej, ranę tłuczoną głowy. Po ustabilizowaniu stanu ogólnego chorej i po przebadaniu w dniu 11 sierpnia 2014 roku powódkę wypisano ją do domu z lewą kończyną górną na temblaku z zaleceniem leżenia przez okres 6 tygodni oraz dalszego leczenia w poradni ortopedycznej. Powódce wystawiono recepty na zaldiar, clexane 40 amp. Powódkę ze Szpitala odebrała córka z zięciem.

/dokumentacja medyczna k. 15-21, zeznania powódki w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 153v w zw. z k. 61, zeznania świadka J. Ł. k. 62-63, zeznania świadka B. Ł. k. 63-64/

W okresie od 20 sierpnia do 19 listopada 2014 roku powódka pozostawała pod opieką (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ł.. W dniu 20 sierpnia na podstawie wykonanego zdjęcia rtg miednicy stwierdzono słaby zrost odłamów kości łonowej i kulszowej w poprawnym ustawieniu, złamanie szyjki lewej łopatki ze śladowym przemieszczeniem. Dodatkowo rozpoznano seryjne złamanie żeber 4 - 7 po stronie lewej. Zlecono ćwiczenia własne oraz kontrolę w Poradni Urazowej za 3 miesiące.

W dniu 17 września 2014 roku w badaniu rtg stwierdzono zrost złamania obojczyka i łopatki, zrost złamania miednicy. Zlecono pionizację chorej i ćwiczenia.

W dniu 19 listopada 2014 roku w badaniach rtg stwierdzono obecność rozległych zmian zwyrodnieniowych z dyskopatią w obu odcinkach kręgosłupa.

/dokumentacja medyczna k. 22-24/

W badaniu ortopedycznym przeprowadzonym w dniu 30 grudnia 2015 roku przez biegłego ortopedę J. F. stwierdzono brak występowania blizny na skórze owłosionej głowy. Dalej stwierdzono ustawienie barek na jednakowym poziomie. Zarysy i kształt lewego obojczyka zachowane. Ruchy w lewym stawie ramiennym ograniczone, wynoszą odwodzenie 100 st (120st), zgięcie ku przodowi 80 st (120 st). Rotacja zewnętrzna 10 st (30 st). Podczas gdy w prawym stawie ramiennym wynosiły odpowiednio 120 st, 120 st i 30 st. Czynnościowo powódka zakładała lewą rękę na potylicę i do poziomu lędźwi. Miednica symetryczna, bolesna przy ucisku na spojenie łonowe i staw biodrowy od przodu. Ruchy w stawie biodrowym, lewym ograniczone w zakresie zgięcia - 80 st (120 stopni w biodrze prawym). Chód mało sprawny z utykaniem na lewą kończynę dolną z asekuracją córki.

/opinia pisemna biegłego ortopedy J. F. k.83-85/

W badaniu z dnia 25 marca 2016 roku przeprowadzonym przez biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej G. B. opisano: głowa niebolesna na obmacywanie, bez wyczuwalnej blizny pourazowej. Chód naprzemienny, z utykaniem na kończynę lewą, powolny, na szerokiej podstawie z powodu zawrotów głowy. Kręgosłup ze zniesioną lordozą lędźwiową, pogłębioną kyfozą piersiową niebolesny palpacyjnie. Ruchomość w odcinku szyjnym w pełnym zakresie, podczas rotacji w prawo ból promieniujący do lewego barku. Ruchomość w odcinku piersiowo-lędźwiowym ograniczona do 1/2 zakresu. Kończyna górna prawa dominująca, w ułożeniu pośrednim, z pełną ruchomością we wszystkich stawach. Kończyna górna lewa w ułożeniu pośrednim. Obojczyk bez zniekształceń z tkliwością uciskową w obwodowym odcinku, Tkliwość uciskowa w rzucie stawu ramiennie-łopatkowego. Bark z ograniczonym odwodzeniem do 110° (norma 170°), przodozgięcie 90° (norma 130°), rotacje przy odwiedzionym ramieniu zewnętrzna 50° (norma 80°), wewnętrzna 70° (norma 90°) - czynnościowo - palcami sięga do potylicy i do poziomu 2 kręgu lędźwiowego. Kończyna dolna prawa w ułożeniu pośrednim, z pełną ruchomością we wszystkich stawach. Kończyna dolna lewa w ułożeniu pośrednim, w stawie biodrowym zgięcie 95° (norma 120°), rotacja wewnętrzna 0° (norma 35°) - w krańcowych zakresach ruch wywołuje ból. W pozostałych płaszczyznach oraz w stawie kolanowym i skokowym ruchomość w normie. Próby rozciągowe nieobecne.

/opinia pisemna biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej G. B. k. 114-118, opinia pisemna uzupełniająca k.160/

Po wypadku przez okres 3 miesięcy powódka przebywała u córki i zięcia, którzy sprawowali nad nią opiekę. Przez pierwsze tygodnie odczuwała bardzo silny ból, cierpiała przy każdym dotyku. Pasy od stabilizatora nad obojczykiem spowodowały powstanie odleżyn i ran. Zażywała leki przeciwbólowe, które pomagały na kilka godzin, po czym ból wracał. Powódkę trzeba było karmić, myć, podawać leki, basen. Po 6 tygodniach powódka zaczęła siadać, potem powódka powoli zaczęła się poruszać. Trzymając się mebli chodziła po mieszkaniu, zaczęła wychodzić na małe spacerki. Pod opieką osoby dorosłej mogła przejść góra 300-400 metrów. Pod koniec października 2014 roku powódka opuściła dom córki.

Powódka z córką wynajęły prywatnego rehabilitanta i prywatny rowerek rehabilitacyjny. Powódka nie skorzystała z państwowej rehabilitacji z uwagi na długie terminy oczekiwania na wizytę.

Do chwili obecnej powódka odczuwa skutki wypadku. Teraz nic nie może zrobić sama, nie może wyjść z domu sama, tylko po mieszkaniu porusza się samodzielnie. Teraz powódka sama nie wsiądzie do tramwaju, musi mieć pomoc. Powódka jest mniej sprawna. Powoli wstaje z krzesła, czynności wykonuje powoli.

Powódka odczuwa ból prawej strony ciała, jak trochę poleży to muszę się przewracać, nie może siedzieć na twardym, bo ją upija. Teraz boli ją szyja, łopatka i miednica. Powódka stała się lękliwa. Boi się przechodzić chodząc przez przejście dla pieszych, jak wysiada z samochodu łapie się za czyjąś rękę, bo boi się, że się przewróci.

Od momentu wypadku nie odwiedziła swojej siostry bo ma silny uraz, ze względu na to iż wypadek miał miejsce podczas gdy wracała w czasie powrotu z wizyty u siostry. Z tego też powodu jej kontakty z siostrą rozluźniły się. Powódka nie odwiedza już córki samodzielnie. To córka musi ją przywozić. Zakupy i dbałość o dom spadły na męża powódki, który też jest osobą straszą oraz na córkę i jej męża.

Przed wypadkiem powódka czuła się dobrze, była samodzielna, wszystko sama załatwiała, sama robiła zakupy, sama sprzątała, poruszała się samodzielnie środkami komunikacji miejskiej, sama wsiadała do autobusu, do tramwaju, odwiedzała córkę i swoją siostrę. Wcześniej nie korzystała z pomocy. Przed wypadkiem nie miała bólów szyi ani kręgosłupa. Przed wypadkiem zdarzało się, że zabolala ją głowa.

/zeznania powódki w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 153v w zw. z k. 61, zeznania świadka J. Ł. k. 62-63, zeznania świadka B. Ł. k. 63-64/

W wyniku wypadku w dniu 6 sierpnia 2014 roku Pani R. G. doznała zranienia skóry owłosionej głowy, urazu głowy z raną tłuczoną okolicy ciemieniowej prawej, złamania szyjki lewej łopatki z przemieszczeniem, prawdopodobnego złamania lewego obojczyka bez przemieszczenia, złamania czterech żeber po stronie lewej. Złamania kości łonowej i kulszowej lewej.

Wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego przedmiotowym wypadkiem wynosi łącznie 10 % i obejmuje 5% trwałego uszczerbku z tytułu złamania łopatki 5% ustalonego w oparciu o punkt 99a tabeli uszczerbków stanowiącej załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania - Dz.U.2002.234.1974 ze zm.) i 5 % trwałego uszczerbku z tytułu złamania kości łonowej i kulszowej lewej ustalonego w oparciu o pkt 96a ww. tabeli.

Ocena stopnia uszczerbku na zdrowiu z punktu 99 a powoływanej tabeli została oparta na podstawie wyniku badania klinicznego, które ujawniło ograniczenie ruchomości lewego stawu ramiennego. Funkcjonalne ograniczenie czynności lewej kończyny górnej było miernego stopnia. Nie można zatem określić ograniczenia ruchomości lewego stawu ramiennego jako znaczne.

Stwierdzony 5 % uszczerbek jest adekwatny do stopnia dysfunkcji lewej kończyny górnej.

Uraz miednicy spowodował złamanie górnej gałęzi kości łonowej i dolnej gałęzi kości kulszowej bez istotnego przemieszczenia - złamania wygoiły się bez zmiany kształtu otworu zasłonowego czyli z pełnym odtworzeniem anatomicznej ciągłości kości. Jest to najłżejsza forma niepowikłanych złamań kości przedniej ściany miednicy. Złamania te w swej istocie nie powodują trwałego upośledzenia funkcji chodu, gdyż ich lokalizacja nie obejmuje stawu biodrowego. Dlatego określony w opinii stopień uszczerbku z punktu 96 a mieści się w dolnej granicy przewidzianej w tabeli cytowanego załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. Wyższy stopień uszczerbku (do 20%) obejmuje złamania z większym przemieszczeniem (w zależności od rozległości tego przemieszczenia) powodujące w konsekwencji zmianę kształtu miednicy. Jak wynika z badania klinicznego i badania rtg zmian kształtu miednicy nie było. Podstawą do orzeczenia uszczerbku było ograniczenie zgięcia biodra do 80 st

przy pełnym zakresie innych ruchów. Należy zgodzić się z sugestią, że skutki urazów w postaci wydolności ruchowej u pacjentów w starszym wieku są większe aniżeli u osób młodych. Dłużej też trwa okres rekonwalescencji i gorsze są wyniki końcowe leczenia.

Brak widocznej blizny po zranieniu głowy, zachowana pełna ciągłość obojczyka, brak zmiany kształtu kości nie pozwalają na określenie uszczerbku na podstawie punktu 1 i 100 ww. tabeli. Upośledzenie funkcji kończyny należy uznać na następstwo przedmiotowego wypadku.

Wysokość długotrwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego przedmiotowym wypadkiem wynosi 4 % ustalony w oparciu o pkt 58 z w związku z pkt 3 § 8 ww. tabeli.

Definicja długotrwałego uszczerbku na zdrowiu określa czas trwania objawów chorobowych powyżej 6 miesięcy od zdarzenia. Nie oznacza też trwałości tego uszczerbku. Oznacza to, że uszczerbek spowodowany złamaniem żeber w chwili badania wynosił 0%. Złamanie żeber ulega wygojeniu w okresie kilku tygodni, a dolegliwości spowodowane tym urazem trwają 2-6 miesięcy. Nie jest logicznym zatem przewidywanie zwiększenia uszczerbku długotrwałego. Złamanie żeber zostało trwale wygojone, bez zmiany kształtu klatki piersiowej i upośledzenia funkcji oddechowej.

Z ortopedycznego punktu widzenia cierpienia fizyczne powódki były znaczne w okresie pierwszego miesiąca od wypadku. Spowodowane były bólem towarzyszącym wielomiejscowym złamaniom, niedogodnościami unieruchomienia w łóżku, odparzeniami. Po tym czasie dolegliwości zmniejszały się stopniowo do poziomu aktualnie odczuwanych bólów lewego barku i lewego biodra.

Z punktu widzenia rehabilitacji medycznej okres znacznych cierpień fizycznych trwał u powódki 6 tygodni. Z kolei po uruchomieniu mierne cierpienia fizyczne powódki występowały podczas ćwiczeń biernych redresyjnych stawów wykonywanych celem zniesienia przykurczów powstałych podczas długiego unieruchomienia.

Powódka wymagała pomocy innych osób w podstawowych czynnościach życia codziennego w wymiarze około 6 godzin dziennie przez okres pierwszych 6 tygodni po wypadku. W kolejnych 2 miesiącach pomocy tej wymagała przez 4 godziny dziennie. Po tym czasie powódka wymagała i nadal wymaga opieki w wymiarze ok 2 godzin dziennie. Uraz dotyczy osoby w podeszłym wieku gdzie każde złamanie związane z koniecznością unieruchomienia starego człowieka powoduje znaczny spadek sił witalnych i wpływa ujemnie na możliwości regeneracyjne ustroju. Siłą rzeczy konsekwencje podobnych urazów jak u powódki są daleko większe u osoby starszej aniżeli w młodym wieku. Z przyczyny złamania miednicy chora zmuszona była do pozostania w łóżku przez okres 6 tygodni. Ten fakt wystarcza, żeby stary człowiek z osoby samodzielnej w czynnościach życia codziennego stał się uzależnionym od innych osób w czynnościach egzystencjalnych. Przyczyną nie są zatem schorzenia zwyrodnieniowe kręgosłupa ale złamanie miednicy, które unieruchomiło chorą na okres 6 tygodni. Tym samym można stwierdzić, że gdyby nie złamanie miednicy to powódka nadal mogłaby nie wymagać pomocy innych osób w wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego.

Z punktu widzenia rehabilitacji medycznej powódka po opuszczeniu szpitala wymagała opieki całodobowej w okresie 6 tygodniowego reżimu łóżkowego w wymiarze 6 godz. na dobę. Po uruchomieniu wymagała pomocy w czynnościach higienicznych, ubieraniu się i wszystkich codziennych w wymiarze 4 godz. dziennie. Od grudnia 2014 r. do chwili obecnej i nadal, wymagała i będzie wymagać pomocy osób trzecich z powodu pourazowego znacznego pogorszenia sprawności ogólnej narządu ruchu, wymiarze 1 godziny dziennie (1 -2 godz. Dziennie- w podstawowej opinii) w czynnościach codziennych wymagających długotrwałego stania, chodzenia, częstego schylania się, unoszenia obu kończyn górnych powyżej poziomu głowy (sprzątanie, gotowanie), przenoszenia ciężarów oburącz powyżej 5 kg (zakupy).

Z ortopedycznego punktu widzenia rokowanie na przyszłość odnośnie możliwości powrotu do pełnej sprawności jest niekorzystne. Powódka nie może samodzielnie wychodzić z domu a więc dokonywać zakupów. Nie może też wykonywać cięższych prac porządkowych w domu.

Również z punktu widzenia rehabilitacji medycznej powódka nie rokuje odzyskania pełnej ruchomości w lewym barku i lewym stawie biodrowym. Utrwalone przykurcze przyspieszą rozwój zmian zwyrodnieniowych w lewym barku i lewym biodrze. Ponadto nie można wykluczyć wpływu wielotygodniowego reżimu łóżkowego, który osłabił mięśnie przykręgosłupowe odpowiedzialne za stabilizację dynamiczną kręgosłupa, na przyspieszenie rozwoju samoistnej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa.

/opinia pisemna biegłego ortopedy J. F. k.83-85, opinia pisemna uzupełniająca nr 1 biegłego ortopedy J. F. k. 110-111, opinia pisemna uzupełniająca nr 2 biegłego ortopedy J. F. k.158, opinia pisemna biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej G. B. k. 114-118, opinia pisemna uzupełniająca k.160/

Sprawca wypadku był ubezpieczony w dacie zdarzenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

/okoliczność bezsporna/

Pismem z dnia 6 marca 2015 roku doręczonym pozwanemu w dniu 9 marca 2015 roku powódka reprezentowana przez pełnomocnika zgłosiła szkodę pozwanemu wzywając go do zapłaty kwoty 100000 złotych tytułem zadośćuczynienia, 523 złote tytułem zwrotu kosztów leczenia, 17725,98 złote tytułem częściowego zwrotu kosztów opieki osób trzecich za okres od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku oraz kwoty 997,73 złote tytułem renty w związku ze zwiększonymi potrzebami począwszy od kwietnia 2015 roku i na przyszłość płatnej w terminie do końca każdego miesiąca.

Decyzją z dnia 3 kwietnia 2015 roku pozwany przyznał i wypłacił na rzecz powódki kwotę 10000 złotych tytułem zadośćuczynienia kwotę 523,80 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 3584 złote tytułem kosztów opieki.

/okoliczności bezsporne/

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich na podstawie dokumentacji medycznej, opinii biegłych, zeznań powódki oraz świadków J. Ł. i B. Ł.. Opinie biegłych Sąd uznał za pełnowartościowe źródła informacji specjalnych. Biegli udzielili wyczerpujących odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezach dowodowych i odnieśli się do wszystkich okoliczności relewantnych z punktu widzenia uszczerbku doznanego przez powódkę. Opinia biegłego rehabilitanta medycznego G. B. po jej uzupełnieniu na wniosek pełnomocnika pozwanego nie została ostatecznie zakwestionowana przez żadną ze stron. Opinia biegłego ortopedy J. F. była dwukrotnie uzupełniana na wniosek stron. Pomimo jej uzupełnienia pełnomocnik pozwanego kwestionował ją w dalszym ciągu i wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy na te same okoliczności. Sąd oddalił powyższy wniosek bowiem w ocenie Sądu opinia ta jest spójna, logiczna, wewnętrznie nie sprzeczna i wyczerpująca. Biegły ortopeda J. F. w pisemnej opinii uzupełniającej numer 2 (k.158) szczegółowo odniósł się do zastrzeżeń z pisma pełnomocnika pozwanego z dnia 8 maja 2016 roku (k. 126,126v) wyjaśniając dlaczego powódka w jego ocenie wymaga i wymagała pomocy osób trzecich w czynnościach życia codziennego.

Sąd nie może dopuścić dowodu z opinii innego biegłego tylko dlatego, że dotychczasowa opinia biegłego nie jest po myśli którejkolwiek ze stron.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie powódka dochodziła od pozwanego Towarzystwa (...) 20000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 7262,82 złote z tytułu skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby za okres od dnia wypadku do dnia 31 stycznia 2016 roku oraz kwot po 703,23 złote miesięcznie z tytułu renty na zwiększone potrzeby poczynając od lutego 2016 roku i na przyszłość. Bezsporna między stronami była zasada odpowiedzialności pozwanego. Kwestią sporną była natomiast wysokość należnego powódce zadośćuczynienia oraz zasadność i wysokość świadczenia odszkodowawczego i renty.

Do rozważenia pozostaje zatem ustalenie zasadności i wysokości poszczególnych roszczeń zgłoszonych przez powódkę w toku niniejszego procesu.

Powódka opiera swoje żądania na przepisach art. 444 § 1 i 2 k.c. oraz art. 445 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 445 §1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia czynem niedozwolonym, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Krzywdą, choć jest związana ze sferą uczuć poszkodowanego, jego cierpieniami fizycznymi i psychicznymi, może być zrekompensowana za pomocą środków finansowych. Taką właśnie funkcję kompensacyjną pełni zadośćuczynienie.

Jest to wypadkowa wielu przesłanek, w tym także stopnia uszczerbku na zdrowiu powoda. Wysokość zadośćuczynienia została określona mianem „odpowiedniej sumy”. Kwota ta w każdym przypadku powinna być ustalana indywidualnie przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. Z jednej strony należy więc brać pod uwagę, czas trwania oraz intensywność cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpeccenie), stopień doznanego uszczerbku na zdrowiu, wiek pokrzywdzonego.

Z drugiej strony kwota zadośćuczynienia nie może stanowić zapłaty symbolicznej lecz musi stanowić odczuwalną wartość ekonomiczną, a jednocześnie nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy. Należy również mieć na uwadze fakt, iż zadośćuczynienie musi mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno te doznane, jak i te które wystąpią w przyszłości. Taki bowiem sposób ustalania zadośćuczynienia jest zgodny z przyjętym w judykaturze stanowiskiem, wyrażonym m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28.06.2005r. sygn. I CK 7/05 (publ. LEX nr 153254), zgodnie z którym „na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie nie znajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c. Nadmienić też trzeba, że kwoty zadośćuczynienia zasądzane w innych sprawach mogą stanowić jedynie wskazówkę dla sądu rozpoznającego daną sprawę, natomiast w żadnym stopniu sądu tego nie wiążą.”

Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29.09.2004 r. (sygn. I CK 531/03, publ. LEX nr 137577), zgodnie z którym „zadośćuczynienie należne osobie pokrzywdzonej deliktem ma na celu złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi zatem pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości.”

Uwzględniając powyższe wskazania a nadto łączny 10 % trwały uszczerbek na zdrowiu oraz 4 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu, rodzaj i charakter doznanych urazów, zakres i czas trwania cierpień fizycznych powódki, czas hospitalizacji, potrzebę unieruchomienia kończyny górnej na temblaku, okres unieruchomienia powódki związany z obowiązkiem leżenia w łóżku po wyjściu ze Szpitala, potrzebę nauki chodzenia „na nowo”, konieczność zażywania środków przeciwbólowych, konieczność poddania się opiece osób trzecich a także występujące do chwili obecnej ograniczenia w samodzielności powódki, fakt konieczności dalszej pomocy osób trzecich, aktualnie odczuwane przez powódkę bóle lewego barku i lewego biodra, lęki związane z przechodzeniem przez ulicę na przejściu dla pieszych, oraz rokowania na przyszłość, które nie są korzystne oraz wiek powódki, Sąd uznał za adekwatne do wyrządzonej krzywdy, zadośćuczynienie w wysokości 30000 złotych. Mając na względzie, iż pozwany wypłacił już z tego tytułu kwotę 10000 złotych Sąd zasądził od pozwanego kwotę 20000 zł o czym orzekł w punkcie 1a wyroku.

Powódka zgłosiła również żądanie zapłaty kwoty 7262,82 złote z tytułu skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby za okres od dnia wypadku do dnia 31 stycznia 2016 roku oraz kwot po 703,23 złote miesięcznie z tytułu renty na zwiększone potrzeby poczynając od lutego 2016 roku i na przyszłość.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Podkreślić trzeba, że zgodnie z przyjętą wykładnią przepisu art. 444 § 1 k.c., prawo poszkodowanego do ekwiwalentu z tytułu zwiększonych potrzeb, polegających na konieczności korzystania z opieki osoby trzeciej nie jest uzależnione od wykazania, iż poszkodowany efektywnie wydał odpowiednie koszty z tytułu opieki. Bez znaczenia pozostaje również okoliczność, że pomoc powodowi świadczona była przez członków rodziny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 1977 roku, I CR 143/77). W rezultacie przyznanie zwrotu kosztów opieki osób trzecich na podstawie art. 444 k.c. nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki. Do świadczenia z tego tytułu wystarcza samo istnienie zwiększonych potrzeb jako następstwo czynu niedozwolonego. Oznacza to, że nawet bezpłatne sprawowanie opieki nad poszkodowanym przez członków jego rodziny lub opiekunkę nie pozbawia go roszczenia o odszkodowanie odpowiadającą wartości tej opieki. Bezsprene opieka świadczona poszkodowanemu przez osoby bliskie ma bowiem określony wymiar ekonomiczny.

Uwzględniając ocenę biegłych z zakresu ortopedii i rehabilitacji medycznej co do zakresu i rozmiaru potrzeb powódki, Sąd przyjął za uzasadnioną, pomoc i wyрекę: przez okres 6 tygodni po wyjściu powódki ze Szpitala a zatem od 11 sierpnia do 21 września 2014 roku w wysokości 6 godzin dziennie, następnie przez okres kolejnych dwóch miesięcy to jest w okresie od 22 września do 21 listopada 2014 roku w wymiarze 4 godzin dziennie, oraz przez okres od 22 listopada 2014 roku do dnia 31 stycznia 2016 roku w wymiarze 2 godzin dziennie.

Powódka do wyliczenia kosztów opieki przyjęła jako stawkę godzinowa opieki kwotę odpowiadającą minimalnej stawki godzinowej netto obowiązującej w okresie w roku 2014 w wysokości 7,73 zł, w roku 2015 w wysokości 8,04 zł i w roku 2016 w wysokości 8,47 zł. Okoliczność ta nie była kwestionowana przez stronę pozwaną. Pełnomocnik strony pozwanej po doręczeniu odpisu pisma pełnomocnika powódki z rozszerzeniem powództwa nie zakwestionował wysokości stawki za godzinę opieki, przyjętej przez pełnomocnika powódki do wyliczeń zwrotu kosztów opieki, pomimo że miał możliwość to uczynić bądź w piśmie procesowym, bądź na terminie rozprawy. W związku z powyższym Sąd, na podstawie twierdzenia powódki zawartego w piśmie procesowym z dnia 27 lutego 2016 roku, przyjął, iż stawka za godzinę opieki wynosiła w roku 2014 - 7,73 zł, w roku 2015 - 8,04 zł i w styczniu roku 2016 - 8,47 zł.

Mając na uwadze powyższe koszty opieki we wskazanym czasookresie wyniosły łącznie 10846,82 złote (6 tygodni x 7 dni x 6 godzin x 7,73 zł = 1947,96 zł + 8 tygodni x 7 dni x 4 godziny x 7,73 zł = 1886,12 zł + 40 dni x 2 godziny x 7,73 zł = 618,40 zł + 365 dni x 2 godziny x 8,04 zł = 5869,20 zł + 31 dni x 2 godziny x 8,47 zł = 525,14 zł). Uwzględniając, iż pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi z tego tytułu kwotę 3584 zł dalsze żądanie w wysokości 7262,82 złotych jest zasadne w całości. (pkt 1b sentencji wyroku)

Za dalszy okres powódka żądała zasądzenia kwot po 703,23 złote miesięcznie płatnych w terminie do końca każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat renty.

Uwzględniając opinię biegłego sądowego ortopedy, zgodnie z którą powódka wymagała i wymaga opieki w wymiarze 2 godzin dziennie i przyjmując jako stawkę godzinową opieki odpowiadającą minimalnej stawce godzinowej za pracę w wysokości 11,56 zł Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 703,23 zł miesięcznie (365 dni x 2 godziny/12 miesięcy x 11,56 zł) tytułem renty płatną od dnia 1 lutego 2016 roku do końca każdego miesiąc wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia płatności którejkolwiek z rat. (pkt 1c sentencji wyroku)

Wysokość stawki godzinowej nie była kwestionowana przez stronę pozwaną. Pełnomocnik strony pozwanej po doręczeniu odpisu pisma pełnomocnika powódki z rozszerzeniem powództwa nie zakwestionował wysokości stawki za godzinę opieki, przyjętej przez pełnomocnika powódki do wyliczeń zwrotu kosztów opieki, pomimo że miał możliwość to uczynić bądź w piśmie procesowym, bądź na terminie rozprawy. W związku z powyższym Sąd, na podstawie twierdzenia powódki zawartego w piśmie procesowym z dnia 27 lutego 2016 roku, przyjął, iż stawka za godzinę opieki wynosiła od lutego roku 2016 – 11,56 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi

W niniejszym postępowaniu strona pozwana otrzymała wezwanie do zapłaty na rzecz powoda świadczeń w skonkretyzowanej wysokości w dniu 9 marca 2015. Wobec uprzedniego zakończenia postępowania likwidacyjnego zgłoszenie szkody w skonkretyzowanej wysokości spowodowało wymagalność roszczenia już następnego dnia. Z uwagi na powyższe Sąd uwzględnił zatem żądanie strony powodowej zasądzenia na jej rzecz odsetek ustawowych od dnia 9 kwietnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka wygrała proces w całości, a zatem pozwany powinien zwrócić jej poniesione przez nią koszty. Koszty te łącznie wyniosły kwotę 3.967,00 zł i obejmują:

- 750 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu
- 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa
- 2400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego
- 800 zł zaliczka na lekarza.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi od pozwanego kwotę 819,93 tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.